

Методичні рекомендації для керівників гуртків щодо проведення заходів в рамках відзначення Дня скорботи і вшанування пам'яті жертв війни в Україні

Історію не можна ні переробити, ні переписати. Вона завжди з нами - і в світлих буднях і сповнених великої людської трагедії сторінках минулого нашого багатостраждального народу. Одна з чорних сторінок в історії України – 22 червня 1941 року. В цей день почалася Велика Вітчизняна війна, що залишила глибоку рану, що не загоюється.

“Сьогодні о 4-й годині ранку... без оголошення війни, німецькі війська віроломно напали на нашу країну, атакували наші кордони у багатьох місцях і піддали бомбардуванню зі своїх літаків наші міста – Житомир, Київ, Севастополь, Каунас та деякі інші...”

Такі слова містила заява радянського уряду. 22 червня 1941 року гітлерівська Німеччина, віроломно знехтувавши договором про ненапад, несподівано обрушила на СРСР удар небачено величезної сили. 458 застав, розміщених на західному кордоні, прийняли на себе перший удар ворожих військ. З важкими боями наша армія змушена була відступати. При цьому вона зазнавала великих людських втрат. Над країною нависла смертельна небезпека. У зв'язку з цим радянський народ перервав свою мирну працю і вступив у смертельний двобій з сильним, до зубів озброєним ворогом. У двобій, метою якого була Перемога.

Велика Вітчизняна війна була основною і вирішальною складовою частиною Другої світової війни. Війна ця, взята у цілому, втягнула у свою орбіту приблизно три чверті населення земної кулі та стала найбільш руйнівною і найкривавішою в історії людства. З початком Великої Вітчизняної війни на радянсько-німецькому фронті було зосереджено більш як 70 % усіх збройних сил гітлерівської Німеччини та її союзників. І саме тут відбулися вирішальні воєнні битви, що зумовили нищівну поразку німецького фашизму і результат війни.

22 червня 1941 року. З цього часу розпочався відлік найдраматичнішого чотирьохріччя минулого століття. Багато хто на Заході пророкував, що народи Радянського Союзу не витримають гітлерівської навали, що велика країна розпадеться, як “кокос на глиняних ногах”. Однак цього не сталося. Адже вони не зважили на те, що на рахунок нашого військового потенціалу важлива складова – міць людського духу і генетичне прагнення до незалежності, споконвічне вміння дати гідну відсіч всім, хто з мечем прийде на нашу землю.

Визначаючи політичні цілі війни проти СРСР, Гітлер у березні 1941 року з крайнім цинізмом говорив: “Наші завдання в Росії розбити збройні сили, знищити державу... Йдеться про боротьбу на знищення.” Відповідно до плану “Барбаросса”, для нападу на Радянський Союз до 22 червня 1941 р. біля його західних кордонів було зосереджено 5,5 млн. чоловік особового складу, близько 4300 танків, близько 5000 бойових літаків, понад 47 тис. польових гармат і мінометів. Цій гітлерівській армії вторгнення з радянської сторони у західних прикордонних округах протистояли 2680 тис. чоловік особового складу, 37,5 тис. гармат і мінометів, 1475

нових танків “КВ” і “Т-34”, 1540 бойових літаків нових типів, а також значно кількість легких танків і бойових літаків застарілих конструкцій.

Згідно з расовою доктриною нацистів усі слов'яни були людьми другого сорту, і їхня роль зводилося до того, щоб служити німецькій расі. Гітлер і більшість його товаришів по партії вважали Україну першочерговим об'єктом німецької колоніальної експансії, а українців - майбутніми рабами німецьких колоністів. Перші перемоги утвердили переконання Гітлера в тому, що йти на поступки українцям не має потреби. Тому коли настав час призначення нацистського правителя України, Гітлер вибрав Еріха Коха - адміністратора, відомого своєю жорстокістю й нетерпимістю, а також особливою ненавистю до слов'ян. Про реакцію Коха на отримане призначення свідчить промова, звернена до його штабу після приїзду на Україну у вересні 1941 р.:

“Мене знають як жорстокого собаку. Саме тому мене призначено райхкомісаром України. Наше завдання полягає у висмоктуванні з України всіх товарів, які лише можна захопити, без огляду на почуття і власність українців. Панове, я чекаю найсуворішого ставлення до місцевого населення.”

На долю України та її народу випали воістину нечувані страждання і жертви. За офіційними даними на Україні було зруйновано 714 міст та 28 тисяч сіл, внаслідок чого залишилось без житла 10 мільйонів людей. Було висаджено у повітря або спалено 2 мільйони будинків та хат, 16 тисяч великих і малих підприємств, 2 тисячі залізничних станцій, 18 тисяч медичних закладів, 83 тисячі шкіл, технікумів, вузів, 20 тисяч бібліотек, 1,3 тисячі МТС, 872 радгоспів та десятки тисяч колгоспів. Перед війною Україна мала 41 млн. населення, після вигнання нацистів - 27 млн. За цими сухими цифрами стоять мільйони зруйнованих людських доль. Понад 28 тисяч братських могил на території України нагадують нам своїм мовчанням про наш священний обов'язок перед загиблими у Великій Вітчизняній війні.

22 червня закарбувалось в історії як день страшної трагедії. Після нападу на СРСР Гітлеру вперше довелося зустрітися з тим, чого він ніяк не очікував: сама природа війни на Сході виявилась зовсім іншою, ніж на Заході. Усвідомлення того, що боротьба йде не на життя, а на смерть (у буквальному розумінні слова), цілком і повністю визначало поведінку радянських людей у роки Великої Вітчизняної війни.

Дорога до Перемоги була довгою і тяжкою. 1418 днів війни ... І кожен з них - це кров, смерть, біль і смуток втрат, загибель кращих синів і дочок Батьківщини, радість великих і малих перемог, кожен з них - чудеса доблесті і відваги. Американський письменник і військовий історик А.Акселл, по достоїнству оцінюючи вирішальну роль радянського народу у розгромі гітлерівської Німеччини та її союзників, виголосив такі зворушливі слова:

“Пам'ятати про великий час війни та Перемоги, про своїх героїв – це означає усвідомити ще раз, що може країна, на що вона здатна. А вона здатна – і історія це не один раз довела – захоплювати своїми діями весь світ”.

Безсмертним Слава! Слава тим.
Хто йшов крізь бурі до загину,
Хто в битві з ворогом лихим
Життя віддав за Батьківщину!

Відважним слава, слава тим,
Хто за Дніпро од Волги ката
Звитяжно гнав крізь залпів дим
Аж до Карпат і за Карпати.

Погасли очі їх святі,
Щоб далі йшли полків прибої...
Вони упали на путі
До щастя й правди трудової.

І, їх запалені вогнем,
В боях, не знаючи тривоги.
Ми їх знамена донесем
Аж до кінця, до перемоги.

На жаль, на теренах нашої Батьківщини йде війна. Все почалося з Криму. І відсутність широкомасштабних бойових дій тоді не повинна нікого вводити в оману. Гібридна агресія не перестає бути агресією. 20 лютого 2014 р. російська федерація розпочала спеціальну операцію щодо захоплення території півострова Крим – невід’ємної складової України. У процесі інтервенції в Криму росія шантажувала світове співтовариство заявами про готовність застосувати ядерну зброю в разі втручання країн Заходу. Наступним етапом агресії була гібридна окупація низки районів Луганської і Донецької областей навесні 2014 року. Бойові дії на території Луганської та Донецької областей почалися внаслідок російського вторгнення. Заяви Путіна про те, що напад на Україну був потрібний для «захисту» мешканців Донбасу, або що Росія просто прагне повернути свої «історичні території» не відповідають дійсності.

Третім етапом російської агресії стало повномасштабне вторгнення, яке розпочалося 24 лютого 2022 року. Всі ці «новоросії» та «народні республіки» були потрібні Кремлю тільки для того, щоб нав’язати Україні конфедеративний устрій, коли через одного підконтрольного собі суб’єкта «конфедерації» можна було визначати політичний курс всієї розколотої таким чином країни. Проте у 2022 році терпець москви урвався. Тепер путін веде війну на повне знищення української державності та стирання української національної ідентичності. І цю мету навіть не приховують...Розпочавши збройну агресію проти України, росія порушила

фундаментальні норми й принципи міжнародного права, низку двосторонніх і багатосторонніх договорів та угод.

24 лютого 2022 року близько 4-ї години президент рф путін оголосив про початок «спеціальної воєнної операції», метою якої він назвав «демілітаризацію і денацифікацію України». За кілька хвилин російські ракети атакували українські аеродроми та військові об'єкти по всій Україні, почалося відкрите збройне вторгнення росіян із території Білорусі та тимчасово окупованого Криму. Російсько-українська війна, розпочата рф у 2014-му, перейшла в нову гостру фазу. Путін планував блицкриг: висадити десант на Гостомельський аеродром і захопити Київ за підтримки важкої бронетехніки й артилерії, які зайшли через Чорнобильську зону. Вважалося, що після цієї стрімкої атаки українська влада капітулює. На взяття Києва відводилося не більше як 3–5 днів. Паралельно було завдано удару з півночі по Чернігову, Сумах та Харкову, а з півдня – на Одесу, Миколаїв, Херсон і Маріуполь.

Гинуть наші найкращі патріоти. Майже кожного дня приходять до домівок груз 200. Історія не вчить людей нічому, але ми повинні це обговорювати. Розповідати нашим учням. Бо сьогодні перемога в інформаційній війні, чи не головніша за перемогу на фронті.

Слава Україні! Героям Слава!